

“मीठे बच्चे- बेहदको बाबालाई याद गर्नु- यो हो गुप्त कुरा, यादद्वारा याद मिल्छ । जसले याद गर्दैन् उनीहरूलाई बाबाले पनि कसरी याद गर्ने !”

प्रश्न:- संगममा तिमी बच्चाहरूले कुनचाहिँ पढाइ पढ्छौ, जुन सारा कल्प पढाइदैन ?

उत्तर:- जीवन छँदै शरीरबाट अलग अर्थात् मुर्दा हुने पढाइ अहिले पढ्छौ किनकि तिमीलाई कर्मातीत बन्नु छ । बाँकी जबसम्म शरीरमा रहन्छौ तबसम्म कर्म त गर्नु नै छ । मन पनि अमन तब हुन्छ, जब शरीर हुँदैन । त्यसैले मन जिते जगतजित होइन, माया जिते जगतजित ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ । किनकि यो त बच्चाहरूले सम्भन्छन्- बेसमझलाई नै पढाइन्छ । अहिले बेहदका बाबा सर्वोच्च भगवान् आउनुहुन्छ तब कसलाई पढाउनु हुन्छ ? अवश्य जो बिलकुल बेसमझ छन् । त्यसैले नै भनिएको छ- विनाश काले विपरीत बुद्धि । विपरीत बुद्धि कसरी भएका छन् ? ८४ लाख योनिहरू लेखिएको छ नि ! त्यसैले बाबालाई पनि ८४ लाख जन्ममा लिएर आएका छन् । भनिदिन्छन्- परमात्मा कुकुर, बिरालो, जीव जन्तु सबैमा हुनुहुन्छ । बच्चाहरूलाई सम्भाइन्छ- यो त सेकेन्ड नम्बर प्वाइन्ट दिनुपर्छ । बाबाले सम्भाउनु भएको छ जब कुनै नयाँ आउँछन् भने सबैभन्दा पहिले उनीहरूलाई हृदय र बेहदको बाबाको परिचय दिनुपर्छ । उहाँ बेहदको बडा बाबा र यी हृदका साना बाबा । बेहदको बाबा अर्थात् बेहदका आत्माहरूका बाबा । ती हृदको पिता जीव आत्माको बाबा भए । उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका बाबा । यो ज्ञान पनि सबैले एकरस धारणा गर्न सक्दैनन् । कसैले १ प्रतिशत धारणा गर्छन् भने कसैले ९५ प्रतिशत धारणा गर्छन् । यो त बुझ्नुपर्ने कुरा हो । सूर्यवंशी घराना हुन्छ नि ! राजा-रानी तथा प्रजा । यो बुद्धिमा आउँछ नि । प्रजामा सबै प्रकारका मनुष्य हुन्छन् । प्रजा अर्थात् प्रजा । बाबा सम्भाउनु हुन्छ- यो पढाइ हो । आफ्नो बुद्धि अनुसार हरेकले पढ्छन् । हरेकलाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ । जसले कल्प पहिले जति पढाइ धारणा गरेको छ, त्यति अहिले पनि धारणा गर्छ । पढाइ कहिल्यै छिपिरहन सक्दैन । पढाइ अनुसार नै पद मिल्छ । बाबाले सम्भाउनु भएको छ- पछि गएर परीक्षा त हुन्छ नै । परीक्षा विना त ट्रान्सफर हुन सकिँदैन । अन्त्यमा सबै थाहा हुन्छ । अहिले पनि बुझ्न सक्छन्- म कुन पदको लायक छु ? लाजका कारण सबैको साथ-साथ हात उठाइदिन्छन् । दिलमा सम्भन्छन् पनि- हामी कसरी यस्तो बन्न सक्छौं । फेरि पनि हात उठाइदिन्छन् । जानेर पनि हात उठाउनु- यसलाई पनि अज्ञान भनिन्छ । कति अज्ञानता छ, बाबाले त भट्ट बुझ्नुहुन्छ । यो भन्दा त ती विद्यार्थीहरूमा अक्कल हुन्छ । उनीहरूले सम्भन्छन्- हामी छात्रवृत्ति लिनको लागि लायक छैनौं, पास हुँदैनौं । यिनीहरू भन्दा त ती अज्ञानी ठीक छन्, जसले सम्भन्छन्- शिक्षकले जुन पढाउनुहुन्छ त्यसमा हामीले कति अंक ल्याउँछौं ! यस्तो कहाँ भन्छन् र- हामी पास विद अनर हुन्छौं । त्यसैले सिद्ध हुन्छ, यहाँ यति पनि बुद्धि छैन । देह अभिमान धेरै छ । जब तिमी आएका छौ- यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्न भने चालचलन बडो राम्रो चाहिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- कोही त विनाश काले विपरीत बुद्धि छन् किनकि कायदा पूर्वक बाबासँग प्रीत छैन, तब के हाल होला ! उच्च पद पाउन सक्दैनन् ।

२०७२ माघ १६ शनिवार ३०-०१-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

बाबा बसेर तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— विनाश काले विपरीत बुद्धिको अर्थ के हो— बच्चाहरूले नै पूरा बुझ्दैनन् भने फेरि अरूले के बुझ्दछन् ! जो बच्चाहरूले सम्झन्छन्— हामी शिवबाबाका बच्चा हौं, उनीहरूले नै पूरा अर्थलाई बुझ्दैनन् । बाबालाई याद गर्नु— यो त छ गुप्त कुरा । पढाइ त गुप्त छैन नि । पढाइमा नम्बरवार छन् । सबैले उस्तै कहाँ पढ्छन् र । बाबा त सम्झनुहुन्छ— यी अहिले बच्चे छन् । यस्ता बेहदका बाबालाई तीन-तीन, चार-चार महिना याद पनि गर्दैनन् । थाहा कसरी हुन्छ— याद गर्छन् ? जब उनीहरूको चिठी आउँछ । फेरि त्यस चिठीमा सेवा समाचार पनि होस्— यो-यो रूहानी सेवा गर्छु । सबुत चाहिन्छ नि । यसो त जो देह-अभिमानी हुन्छन्, उनले न त कहिल्यै याद गर्छन्, न सेवाको सबुत देखाउँछन् । कोहीले त समाचार लेख्छन्— बाबा फलाना-फलाना आए, उनीहरूलाई यो सम्झाएँ, तब बाबा पनि सम्झनुहुन्छ— बच्चा जीवितै छ । सेवा समाचार ठीक दिन्छ । कोहीले त ३-४ महिना पत्र लेख्दैनन् । कुनै समाचार आएन भने सम्झिन्छ— मन्यो वा बिरामी भयो ! बिरामी मनुष्यले लेख्न सक्दैन । यो पनि कसैले लेख्छन्— मेरो स्वास्थ्य ठीक थिएन यसैले पत्र लेखिनँ । कसैले त समाचार नै दिदैनन्, न बिरामी हुन्छन् । देह-अभिमान छ । फेरि बाबाले पनि याद कसलाई गर्ने ! यादबाट याद मिल्छ, तर देह अभिमान छ । बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ— मलाई सर्वव्यापी भनेर ८४ लाखभन्दा पनि धेरै योनिहरूमा लिएर जान्छन् । मनुष्यलाई भनिन्छ— पत्थरबुद्धि छन् । भगवान्को लागि त फेरि भनिदिन्छन्— पत्थरभित्र विराजमान हुनुहुन्छ । त्यसैले यो बेहदको गाली भयो नि ! त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो कति ग्लानि गर्छन् । अहिले तिमीले त नम्बरवार बुझेका छौ । भक्तिमार्गमा गाउँछन् पनि— हजुर आउनुभयो भने समर्पण हुन्छु । हजुरलाई नै वारिस बनाउँछु । यस्तो वारिस बनाउँछन् जसले भन्छन्— ढुंगा-पत्थरमा हुनुहुन्छ ! कति ग्लानि गर्छन्, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ यदा यदा हि... अहिले तिमी बच्चाहरूले बाबालाई जान्दछौ त्यसैले बाबाको कति महिमा गर्छौ । कोहीले महिमा त के, कहिल्यै याद गरेर दुइटा शब्द पनि लेख्दैनन् । देह-अभिमानी बन्छन् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामीलाई बाबा मिलेको छ, हाम्रो बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । भगवानुवाच हो नि ! म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु । विश्वको राजाई कसरी प्राप्त हुन्छ, त्यसको लागि राजयोग सिकाउँछु । हामीले विश्वको बादशाही लिनको लागि बेहदका बाबासँग पढ्छौं— यो नशा भयो भने अपार खुशी आउँछ । पढ्न त गीता पनि पढ्छन् तर साधारण किताब पढेजस्तै पढ्छन् । कृष्ण भगवानुवाच— राजयोग सिकाउँछु, पुग्यो । त्यति बुद्धिको योग वा खुशी रहँदैन । गीता पढ्ने वा सुनाउनेहरूसँग यति खुशी रहँदैन । गीता पढेर पूरा गन्यो अनि गयो धन्दामा । तिमीलाई त अहिले बुद्धिमा छ— बेहदका बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ । अरू कसैको बुद्धिमा यो आउँदैन— हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । त्यसैले सबैभन्दा पहिले जो आए पनि उनीहरूलाई दुई बाबाको सिद्धान्त सम्झाउनु छ । भन— विश्व स्वर्ग थियो, अहिले नर्क बनेको छ । यस्तो त कसैले भन्न सक्दैन— हामी सत्ययुगमा थियौं, कलियुगमा पनि छौं । कसैलाई दुःख मिल्यो भने ऊ नर्कमा छ, कसैलाई सुख मिल्यो ऊ स्वर्गमा छ । यस्तो धेरैले भन्छन्— दुःखी मनुष्य नर्कमा छन्, हामी त धेरै सुखमा बसेका छौं, महल आदि सबै कुरा छन् । बाहिर धेरै सुख देख्छन् नि । यो पनि तिमीले अहिले जान्दछौ— सत्ययुगी सुख त यहाँ हुन सक्दैन । यस्तो पनि होइन, गोल्डन एजलाई आइरन एज भन अथवा आइरन एजलाई गोल्डन एज भन, एउटै कुरा हो । यस्तो सम्झनेहरूलाई पनि अज्ञानी भनिन्छ । त्यसैले सबैभन्दा पहिले बाबाको

२०७२ माघ १६ शनिबार ३०-०१-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

सिद्धान्त बताउनु छ । बाबाले नै आफ्नो पहिचान दिनुहुन्छ । अरू त कसैले जान्दैन । भनिदिन्छन्— परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । अहिले तिमीले चित्रमा देखाउँछौ— आत्मा र परमात्माको रूप त एउटै छ । उहाँ पनि आत्मा हुनुहुन्छ तर उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ । बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ— म कसरी आउँछु ! सबै आत्माहरू वहाँ परमधाममा रहन्छन् । यी कुरा अरूले त केही बुझ्न सक्दैनन् । भाषा पनि धेरै सजिलो छ । गीतामा श्रीकृष्णको नाम राखिदिएका छन् । वास्तवमा कृष्णले त गीता सुनाउँदैनन् । उनले त सबैलाई भन्न सक्दैनन्— मलाई याद गर । देहधारीको यादले त पाप काटिदैन । कृष्ण भगवानुवाच— देहका सबै सम्बन्धलाई त्यागेर मलाई याद गर तर देहको सम्बन्ध त कृष्णको पनि छ र फेरि उनी त सानो बच्चा हुन् नि । यो पनि कति ठूलो भूल हो । कति फरक पर्छ एउटा भूलका कारण । परमात्मा त सर्वव्यापी हुन सक्नुहुन्छ । जसको लागि भन्छन्— सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ, फेरि के उहाँलाई पनि दुर्गति मिल्छ ! परमात्माले कहिल्यै दुर्गति प्राप्त गर्नुहुन्छ र ? यी सबै विचार सागर मन्थन गर्ने कुरा हुन् । समय खेर फाल्ने कुरा होइन । मनुष्यले त भनिदिन्छन्— हामीलाई फुर्सद छैन । तिमीले सम्भाउँछौ आएर कोर्स लिनुहोस् तब भन्छन्— फुर्सद छैन । दुई दिन आउँछन् फेरि चार दिन आउँदैनन्... । पढ्दैनन् भने त यी लक्ष्मी-नारायणजस्ता कसरी बन्न सक्छन् ? मायाको कति फोर्स छ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— जुन सेकेन्ड, जुन मिनेट पास हुन्छ त्यो हुबहु दोहोरिन्छ । अनगिन्ती पटक दोहोरिइरहन्छ । अहिले त बाबाद्वारा सुनिरहेका छौ । बाबा त जन्म-मरणमा आउनुहुन्छ । तुलना गरिन्छ— पूरा जन्म-मरणमा को आउँछ र को आउँदैन ? केवल एउटै बाबा हुनुहुन्छ जो जन्म-मरणमा आउनुहुन्छ । बाँकी त सबै आउँछन् त्यसैले चित्र पनि देखाइएको छ । ब्रह्मा र विष्णु दुवै जन्म-मरणमा आउँछन् । ब्रह्मा नै विष्णु, विष्णु नै ब्रह्मा पार्टमा आइरहन्छन् । अन्त्य हुन सक्दैन । यो चित्र सबैले आएर हेर्नेछन् र बुझ्नेछन् । धेरै सहज समझको कुरा छ । बुद्धिमा आउनुपर्छ— हामी नै ब्राह्मण हौं फेरि हामी नै क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र बन्छौं । फेरि बाबा आउनुहुन्छ तब हामी नै ब्राह्मण बन्छौं । यो याद गर्नु भने पनि स्वदर्शन चक्रधारी ठहरिन्छौ । धेरै छन् जसलाई याद रहँदैन । तिमी ब्राह्मण नै स्वदर्शन चक्रधारी बन्छौ । देवताहरू बन्दैनन् । यो ज्ञानको चक्र कसरी फिर्छ, यस ज्ञानलाई पाउनाले उनीहरू यस्ता देवता बनेका हुन् । वास्तवमा कोही पनि मनुष्य स्वदर्शन चक्रधारी कहलाउन लायक छैन । मनुष्यको सृष्टि मृत्युलोक नै अलग छ । जसरी हिन्दूहरूको रीतिरिवाज अलग छ, सबैको अलग-अलग हुन्छ । देवताहरूको रीतिरिवाज अलग छ । मृत्युलोकका मनुष्यहरूको रीतिरिवाज अलग । रात-दिनको फरक छ त्यसैले सबैले भन्छन्— हामी पतित छौं । हे भगवान्, हामी सबै पतित दुनियाँका निवासीहरूलाई पावन बनाउनुहोस् । तिम्रो बुद्धिमा छ— पावन दुनियाँ आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिले थियो, जसलाई सत्ययुग भनिन्छ । त्रेतालाई भनिदैन । बाबाले सम्भाउनु भएको छ— त्यो हो फस्ट क्लास, यो हो सेकेन्ड क्लास । एक-एक कुरा राम्रोसँग धारणा गर्नुपर्छ । कोही आए भने सुनेर आश्चर्य होस् । कसैले त आश्चर्य मान्छन् । तर उनीहरूलाई फुर्सद हुँदैन, जसले पुरुषार्थ गरून् । फेरि सुन्छन्, पवित्र अवश्य रहनु छ । यो काम विकार नै हो, जसले मनुष्यलाई पतित बनाउँछ । यसलाई जितेपछि नै तिमी जगतजित बन्छौ । बाबाले भन्नु पनि भएको छ— काम विकारलाई जितेर जगतजित बन । मनुष्यले फेरि भनिदिन्छन्— मन जिते जगतजित बन, मनलाई वशमा गर । अब मन अमन त तब बन्छ, जब शरीर हुँदैन । बाँकी मन अमन त कहिल्यै

२०७२ माघ १६ शनिबार ३०-०१-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन हुँदैन । देह मिल्छ नै कर्म गर्नको लागि, फेरि कर्मातीत अवस्थामा कसरी रहने ? कर्मातीत अवस्था भनिन्छ मुर्दालाई । जीवन छँदै मुर्दा, शरीरबाट अलग । तिमीलाई पनि शरीरबाट अलग बन्ने पढाइ पढाउँछु । शरीरबाट आत्मा अलग छ । आत्मा परम धाममा रहने वाला हो । आत्मा शरीरमा आउँछ तब उसलाई मनुष्य भनिन्छ । शरीर मिल्छ नै कर्म गर्नको लागि । एउटा शरीर छुट्छ फेरि गएर अर्को शरीर आत्माले लिनु पर्छ, कर्म गर्नको लागि । शान्त त तब हुन्छ जब कर्म गर्नु पर्दैन । मूलवतनमा कर्म हुँदैन । सृष्टिको चक्र यहाँ चल्छ । बाबालाई र सृष्टि चक्रलाई जान्नु छ, यसलाई ज्ञान भनिन्छ । यी आँखा जबसम्म पतित विकारी छन्, तबसम्म यी आँखाद्वारा पवित्र चीज देख्न सकिँदैन । त्यसैले ज्ञानको तेस्रो नेत्र चाहिन्छ । जब तिमी कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्छौ अर्थात् देवता बन्छौ फेरि त यी आँखाले देवताहरूलाई देखिरहन्छौ । बाँकी यस शरीरमा यी आँखाले कृष्णलाई देख्न सकिँदैन । बाँकी साक्षात्कार भयो भने पनि त्यसबाट के मिल्छ र । अल्पकालको लागि खुशी रहन्छ, कामना पूरा हुन्छ । ड्रामामा साक्षात्कार हुने पनि निश्चित छ, यसबाट प्राप्ति केही हुँदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) शरीरबाट अलग आत्मा हुँ, जीवन छँदै यस शरीरमा रहेर पनि मुर्दा समान- यस स्थितिको अभ्यासद्वारा कर्मातीत अवस्था बनाउनु छ ।
- २) सेवाको सबुत दिनु छ । देह-भानलाई छोडेर आफ्नो सच्चा सच्चा समाचार दिनु छ । सम्मान सहित पास हुने पुरुषार्थ गर्नु छ ।

वरदानः- गर्ने-गराउने वालाको स्मृतिद्वारा सहजयोगको अनुभव गर्ने सफलतामूर्त भव

कुनै पनि कार्य गर्दा यही स्मृति रहोस्- यस कार्यको निमित्त बनाउनेवाला ब्याक बोन को हुनुहुन्छ ? विना ब्याकबोन कुनै पनि कर्ममा सफलता मिल्न सक्दैन । त्यसैले कुनै पनि कार्य गर्दा केवल यो सोच- म निमित्त हुँ, गराउनेवाला स्वयं सर्व समर्थ बाबा हुनुहुन्छ । यो स्मृतिमा राखेर कर्म गर्नु भने सहज योगको अनुभूति भइरहन्छ । फेरि यो सहजयोगले वहाँ सहज राज्य गराउँछ । यहाँको संस्कारले वहाँ लिएर जान्छ ।

स्लोगनः- इच्छाहरू छायाँ समान हुन्, तिमीले पीठ गरिदियौ भने पछि-पछि आउँछन् ।

ब्रह्मा बाबासमान सम्पन्न स्थितिको अनुभव गर

(३०) सबैभन्दा सरल मात्रा बिन्दु हो । बापदादा केवल बिन्दुको हिसाब बताउनु हुन्छ । बिन्दु बनेर बिन्दु बाबालाई याद गर अनि बितेकोलाई बिन्दु लगाइदेऊ तब संकल्प, कर्म, संस्कार मर्ज हुन्छ र तिमी ब्रह्मा बाबा समान सहजयोगी बन्नेछौ ।